

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani și a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Și-a început cariera literară ca poet, a fost atras de dramaturgie și a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, apoi a scris piese originale. După ce și-a înființat propria companie teatrală, Card a lucrat pe postul de corector, apoi de redactor la Editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* și continuarea sa, *Vorbitor în numele morților*, au primit premiile Hugo și Nebula, Card fiind astfel singurul câștigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo și SF Chronicle în 1986), *Hatrack River* (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morților* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus și SF Chronicle în 1987 și Kurd Lasswitz, Germania, 1989), *Eye for Eye* (premiile Hugo, 1988, și Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society și Locus în 1988 și Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), *Lost Boys* (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender“ (Premiul Ignoutus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franța, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În noiembrie 2013 s-a lansat în cinematografe filmul *Jocul lui Ender*, regizat de Gavin Hood, cu Harrison Ford în unul dintre rolurile principale.

ORSON SCOTT CARD
SAGA
UMBRELOR
UMBRA HEĞEMONULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
ROXANA BRINCEANU

NEMIRA

CUPRINS

PARTEA I – VOLUNTARII	7
1. PETRA	9
2. BEAN	23
3. MESAJ ÎNTR-O STICLĂ	34
4. ÎN CUSTODIE	50
5. AMBIȚIE	64
PARTEA A II-A – ALIANȚE	79
6. CODUL	81
7. EXPUNEREA ÎN PUBLIC	105
8. DUBIȚA DE PÂINE	118
9. COMUNICÂND CU MORTII	145
10. FRAȚI DE ARME	179
PARTEA A III-A – MANEVRE	203
11. BANGKOK	205
12. ISLAMABAD	220
13. AVERTISMENTE	236
14. HYDERABAD	268
15. CRIMA	299

PARTEA A IV-A – DECIZII	319
16. TRĂDAREA	321
17. PE POD	334
18. SATYAGRAHA	351
19. SALVAREA	366
20. HEGEMON	382

<i>Postfață</i>	397
-----------------------	-----

PARTEA I
VOLUNTARI

1

PETRA

To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom.gov

From: Locke%espinoza@polnet.gov

Re: Ce faceți pentru a proteja copiii?

Dle Amiral Chamrajnagar,

Am ID-ul dvs. de la un prieten comun care a lucrat cândva pentru voi și care acum este un diplomat glorios – sunt sigur că știți la cine mă refer. Îmi dau seama că responsabilitatea dvs. actuală nu este atât militară, cât logistică, iar gândurile vă sunt îndreptate mai curând spre spațiu decât spre situația politică de pe Pământ. La urma urmelor, ați învins categoric forțele naționaliste conduse de predecesorul dvs. în Războiul Ligii, iar această problemă pare a fi rezolvată. Flota Internațională rămâne independentă și vă suntem recunoscători pentru asta.

Ceea ce nimeni nu pare să înțeleagă este faptul că pacea pe Pământ este doar o iluzie de moment. Nu numai expansionismul îndelung înăbușit al Rusiei reprezintă motorul instabilității, ci și intențiile agresive ale altor națiuni față de vecinii lor. Forțele Strategului sunt dizolvate, hegemonia își pierde rapid

autoritatea, iar Pământul stă într-un echilibru precar deasupra cataclismului.

Cele mai puternice resurse ale oricărei națiuni în războaiele care vor veni vor fi copiii antrenați la Școlile de Luptă, Tactică și Comandă. Deși este perfect normal ca acești copii să-și servească țările natale în războaiele viitoare, este inevitabil ca cel puțin câteva națiuni care nu au astfel de genii atestate de F.I. sau care cred că rivalii au comandanți mai dotați să acționeze preventiv, fie pentru a folosi în interesul lor acea resursă a inamicului, fie, pentru orice eventualitate, pentru a-l împiedica pe inamic să o folosească. Pe scurt, acești copii sunt în mare pericol de a fi răpiți sau uciși.

Recunosc că aveți o politică de neamstec în evenimentele de pe Pământ, dar F.I. îi descoperă și îi pregătește pe acești copii, iar asta îi transformă în ținte. Orice li s-ar întâmpla acestor copii, în ultimă instanță, este responsabilitatea F.I. Ar fi o mare realizare în ceea ce privește protecția lor dacă ați emite un ordin prin care acești copii să fie plasați sub protecția Flotei, atenționând orice națiune sau grupare că vătămarea sau intrarea în conflict cu ei ar atrage o ripostă militară rapidă și dură. Departele de a considera acest lucru ca un amestec în treburile Pământului, cele mai multe națiuni ar întâmpina cu bucurie această acțiune și, dacă vă e de vreun folos, veți avea sprijinul meu total în toate forumurile publice.

Sper că veți acționa imediat. Nu avem timp de pierdut.

*Cu respect,
Locke*

Nimic nu părea în regulă în Armenia când Petra Arkanian se întoarse acasă. Desigur, munții erau impresionanți, dar ei nu făcuseră parte cu adevărat din copilăria ei. Abia când ajunse la

Maralik începu să vadă lucruri care însemnau ceva pentru ea. Se întâlnise cu tatăl ei la Erevan, în timp ce mama rămăsese acasă cu fratele ei în vârstă de unsprezece ani și cu copilul nou-născut – evident, conceput chiar înainte de ridicarea restricțiilor demografice de la sfârșitul războiului. Fără îndoială că o urmăriseră pe Petra la televizor. Acum, în vreme ce un automobil ieftin îi ducea pe Petra și pe tatăl ei de-a lungul străduțelor înguste, el începu să se scuze.

– Nu e cine știe ce pentru tine, Pet, după ce ai văzut lumea.

– Nu ne-au arătat prea mult lumea, Papa. Nu erau ferestre la Școala de Luptă.

– Vreau să spun, spațioportul și capitala, toți oamenii importanți și clădirile minunate...

– Nu sunt dezamăgită, Papa.

Trebuie să-l mintă ca să-l liniștească. Era ca și când el i-ar fi dat Maralikul în dar, iar acum nu era sigur dacă ei îi plăcea. Ea încă nu știa asta. Școala de Luptă nu o încântase, dar se obișnuise cu ea. Cu Eros nu se obișnuise, dar îl suportase. Cum ar fi putut să nu-i placă un loc ca acesta, în aer liber și cu oameni care hoinăreau pe unde voiau?

Totuși, era dezamăgită. Căci toate amintirile ei despre Maralik erau cele ale unui copil de cinci ani, care privea în sus clădirile înalte ce se ridicau peste străzi largi, pe care mașini mari circulau cu viteze alarmante. Acum ea era cu mult mai mare, cam de înălțimea unei femei adulte, iar mașinile erau mai mici, străzile de-a dreptul înguste, și clădirile – proiectate să reziste următorului cutremur, ceea ce nu reușiseră vechile clădiri – scunde. Nu erau urâte, aveau o anume grație dat fiind stilul eclectic – se îmbinau cel turcesc și rusesc, cel spaniol și cel de pe Riviera cu, aproape incredibil, cel japonez – și era minunat să vezi cum erau totuși armonizate prin alegerea culorilor, distanța față de stradă, înălțimea aproape uniformă, toate tinzând spre maximul legal.

Știa toate lucrurile astea pentru că citise despre ele pe Eros în timpul Războiului Ligii, război la care ea și ceilalți copii nu participaseră. Văzuse imagini pe net. Dar nimic nu o pregătise pentru momentul în care se va întoarce, la vârsta de paisprezece ani, după nouă ani de absență.

– Poftim? zise.

Tatăl ei îi vorbise și ea nu-l auzise.

– Te-am întrebat dacă vrei să ne oprim la bomboane înainte de a merge acasă, așa cum făceam înainte.

Bomboane. Cum putuse uita cuvântul bomboane?

Ușor. Singurul armean din Școala de Luptă avea cu trei ani mai mult decât ea și promovase la Școala de Tactică, astfel încât fuseseră colegi numai câteva luni. Ea avea șapte ani când trecuse de la Școala de la Sol la Școala de Luptă, iar el zece, și plecase fără să comande nici măcar o armată. Era oare de mirare că nu simțise nevoia să trăncănească în armeană cu o puștoaică de acasă? Deci timp de nouă ani ea nu vorbise armeană, iar acum vorbea ca un copil de cinci ani. Îi era greu să o vorbească, și chiar și mai greu să o înțeleagă.

Cum să-i spună tatălui ei că ar ajuta-o foarte mult dacă i-ar vorbi în esențială – de fapt, engleza? El o vorbea, desigur – el și mama insistaseră să vorbească englezește acasă când era mică, astfel încât să se descurce dacă ar fi fost acceptată la Școala de Luptă. De fapt, dacă se gândea bine, asta era o parte a problemei ei. Cât de des rostise tatăl ei cuvântul bomboane în armeană? Ori de câte ori o lua la plimbare cu el prin oraș și se opreau la bomboane, o puneă să ceară în engleză și să spună fiecareia pe numele englezesc. Era într-adevăr absurd – de ce ar fi trebuit să știe, la Școala de Luptă, numele englezesc al bomboanelor armenene?

– De ce râzi?

– Se pare că mi-am pierdut gustul pentru bomboane cât timp am fost în spațiu, tată. Dar, de dragul trecutului, sper că o să ai timp să te plimbi din nou cu mine prin oraș. N-o să-mi mai pari atât de înalt ca ultima dată.

– Nu, și nici mâna ta n-o să mai fie atât de mică într-a mea, râse și el. Ni s-au furat niște ani de care acum ne-am aminti cu drag.

– Da, spuse Petra. Dar am fost acolo unde era nevoie de mine.

Așa să fi fost? Eu am cedat prima. Am trecut toate testele, până la cel mai important, iar acolo am clacat prima. Ender m-a liniștit, explicându-mi că pe mine s-a bazat cel mai mult și pe mine m-a presat cel mai tare, dar ne-a presat pe toți și s-a bazat pe toți, iar eu am fost cea care a cedat. Nimeni n-a vorbit niciodată despre asta; poate că aici, pe Pământ, n-a aflat absolut nimeni. Până în clipa când a adormit în toiul bătăliei, ea fusese unul dintre cei mai buni. După aceea, deși nu a mai clacat, nici Ender nu a mai avut încredere în ea. Ceilalți o țineau sub observație, pentru a interveni în cazul în care ea ar fi pierdut controlul navelor. Era sigură că unul dintre ei fusese desemnat să o supravegheze, dar niciodată nu întrebasese cine. Dink? Bean? Bean, da – indiferent dacă Ender îl desemnase pe el sau nu, ea știa că Bean o veghea, gata să preia controlul. Ea nu era de încredere. Nu se puteau baza pe ea. Îi lipsea încrederea în sine.

Va păstra acest secret față de familia ei, așa cum îl păstrase în timpul discuțiilor cu Primul Ministru și cu presa, cu armata armeană și cu școlarii care se adunaseră să-l întâmpine pe marele erou armean al Războiului cu Furnicile. Armenia avea nevoie de un erou. Ea era singurul candidat ce se întorsese din acest război. Îi arătaseră cum, în textele online, era deja trecută printre cei mai mari zece armeni ai tuturor timpurilor. Își văzuse poza, biografia și citate din colonelul Graff, maiorul Anderson și din Mazer Rackham.

Și încă unul din Ender Wiggin. „Petra m-a apărat, punându-și viața în pericol. Petra m-a antrenat atunci când nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ei îi datorez tot ceea ce am realizat. Iar în campania finală, luptă după luptă, ea a fost comandantul pe care m-am bazat.“

Ender n-avea cum să știe cât o dureau aceste cuvinte. Fără îndoială că voia s-o reasigure că într-adevăr se bazase pe ea. Dar, pentru că ea știa adevărul, cuvintele sunau ca spuse din milă pentru ea; ca o minciună amabilă.

Iar acum ajunsese acasă. Nicăieri pe Pământ nu era mai străină decât aici, fiindcă aici ar fi trebuit să se simtă acasă, dar nu putea, căci aici nu o știa nimeni. Cunoșteau o fetiță inteligentă care, cu ochii în lacrimi, își luase rămas-bun și ascultase cuvintele de dragoste și de încurajare. Cunoșteau un erou care se întorsese cu nimbul victoriei în jurul fiecărui cuvânt sau gest. Dar nu o cunoșteau și nu o vor cunoaște niciodată pe fata care cedase presiunii și, în toiul bătăliei, pur și simplu... adormise. În timp ce navele ei se pierdeau, în timp ce oameni adevărați mureau, ea dormea din cauză că trupul ei nu mai putea rămâne treaz. Acea fată va rămâne ascunsă tuturor privirilor.

Va rămâne ascunsă privirilor și fata care privea orice mișcare a băieților din jurul ei, evaluându-le abilitățile, ghicindu-le intențiile, hotărâtă să profite de orice avantaj pe care-l putea obține, refuzând să se plece în fața lor. Aici se presupunea că va fi din nou copil – unul mai mare, dar oricum un copil. Dependent.

După nouă ani de vigilență tenace, ar fi odihnitor să-și lase viața în mâinile altora, nu-i așa?

– Mama ta a vrut să vină. Dar i-a fost frică.

Chicoti, ca și cum ar fi fost amuzant.

– Înțelegi?

– Nu, spuse Petra.

– Nu i-a fost frică de tine, zise tatăl ei. Niciodată nu i-ar putea fi frică de primul ei născut. Dar camerele de filmat... Politicienii... Mulțimea... Ea e o femeie de casă, nu iese în lume. Înțelegi?

Înțelegea destul de ușor limba armeană, dacă asta voia să întrebe el, pentru că-și dăduse seama și vorbea într-un limbaj simplu, pronunțând rar cuvintele astfel încât ea să nu piardă șirul conversației. Îi era recunoscătoare pentru asta, dar și jenată fiindcă era atât de evident că avea nevoie de un asemenea ajutor.

Ceea ce nu înțelegea ea era faptul că din cauza fricii de mulțime o mamă s-ar putea să nu vină să-și întâmpine fiica după nouă ani.

Petra știa că nu de aglomerație sau de camerele de filmat se temea mama sa. Se temea de Petra însăși. Copilul pierdut, care niciodată nu va mai era de cinci ani, care avusese primul ciclu cu ajutorul unei infirmiere a Flotei, a cărui mamă nu făcuse niciodată temele împreună cu el și nu îl învățase să gătească. Ba nu, stai puțin. Făcuseră împreună plăcinte. O ajutase să le împătorească. Gândindu-se la trecut, își dădu seama că mama ei nu o lăsase să facă nimic important. Dar Lui Petra i se păruse că ea era cea care gătea. Că mama avea încredere în ea.

Asta îi îndreptă gândurile spre modul în care Ender o menajase la final, prefăcându-se că are încredere în ea ca și înainte, dar de fapt el păstra controlul.

Și, pentru că era un gând insuportabil, Petra se uită pe geamul de la mașină.

– Suntem în partea orașului unde mă jucam eu?

– Încă nu, spuse tatăl ei. Dar e aproape. Maralik nu e un oraș atât de mare.

– Totul îmi pare nou, zise Petra.

– Dar nu e. Nu se schimbă niciodată. Numai arhitectura. Sunt armeni în toată lumea, dar numai pentru că au fost siliți să plece ca să-și salveze viața. Prin natura lor, armenii stau

acasă. Colinele sunt ca un pânțec, iar noi nu avem dorința să ne naștem.

Chicoti la gluma lui.

Întotdeauna chicotise așa? Lui Petra îi suna mai mult a răs-nervos decât a amuzament. Nu numai mamei îi era frică de ea.

În sfârșit mașina veche ajunsese acasă. Acolo recunosc în cele din urmă unde se afla. Totul era mai mic și mai sărăcăcios în comparație cu ce își amintea, dar în realitate nici măcar nu se gândise la locul asta ani de-a rândul. Încetase să-i mai bântuie visele cam de pe când avea zece ani. Dar acum, întorcându-se acasă, își aminti totul, lacrimile pe care le vărsase în primele luni în Școala de la Sol și momentul în care părăsise Pământul pentru a merge la Școala de Luptă. De aceste locuri îi fusese dor, și acum, când în sfârșit era din nou aici, le avea înapoi... își dădu seama că nu mai are cu adevărat nevoie de ele. Bărbatul nervos de lângă ea nu mai era zeul înalt care o condusese atât de mândru pe străzile din Maralik, iar femeia care o aștepta în casă nu va mai fi zeița de la care veneau mâncarea caldă și mângâierea răcoroasă când era bolnavă.

Dar nu avea unde să se ducă în altă parte.

Mama ei stătea la fereastră când Petra coborî din mașină. Tatăl puse palma pe scanner pentru a accepta prețul. Petra ridică mâna și-i făcu semn mamei, adresându-i un zâmbet timid, care se transformă rapid în rictus. Mama îi întoarse zâmbetul și-i făcu cu mâna drept răspuns. Petra îl luă de mână pe tatăl ei și intrară împreună în casă.

Pe când se apropiau, ușa se deschise. Era Stefan, fratele ei. Nu l-ar fi recunoscut după amintirile ei despre un copil grăsuț de doi ani. Iar el, desigur, nu o cunoștea deloc. Alerga așa cum alergaseră spre ea copiii din grupul de școlari, încântat să întâlnească o celebritate, dar nu tocmai conștient de ea ca persoană. Era totuși fratele ei, iar ea îl îmbrățișă.

– Chiar ești Petra! zise el.

– Chiar ești Stefan! răspunse ea.

Apoi se întoarse spre mama ei. Încă stătea la fereastră, privind afară.

– Mamă?

Femeia se întoarse, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Mă bucur să te văd, Petra! zise.

Dar nu făcu nicio mișcare să se apropie de Petra sau să se întindă spre ea.

– Încă o mai cauți pe fetița care a plecat acum nouă ani, zise Petra.

Mama izbucni în lacrimi, întinse brațele, iar Petra păși spre ea, s-o îmbrățișeze.

– Ești femeie acum, zise mama. Nu te cunosc, dar te iubesc.

– Și eu te iubesc, mamă, zise Petra.

Și se bucură când își dădu seama că era adevărat.

Rămaseră împreună aproape o oră toți patru, cinci, după ce se trezi bebelușul. Petra le ocolea întrebările – „Oh, totul despre mine a fost deja publicat sau dat pe post. Eu vreau să aud despre voi“ – și află că tatăl său încă edita cărți și superviza traduceri, iar mama ei încă mai era păstorul cartierului: avea grijă de toți, le ducea de mâncare când cineva era bolnav, îi îngrijea pe copii, când părinții îndeplineau diferite comisioane, și hrănea orice copil care apărea pe acolo.

– Îmi amintesc cum, odată, eu și mama luam prânzul împreună, doar noi doi, glumi Stefan. Nu știam ce să mai spunem, și rămăsese așa de multă mâncare.

– Așa era și când eram eu mică, zise Petra. Îmi amintesc că eram atât de mândră că ceilalți copii o iubeau pe mama. Și atât de geloasă că ea îi iubea pe ei!

– Niciodată la fel de mult cum îmi iubeam fata și băiatul, spuse mama. Dar iubesc copiii, recunosc, fiecare dintre ei e